

ikke skal komme til at staa uden at kunne finde nogen, der vil modtage en saadan Beskikkelse, idet den nævnte Lov siger, at enhver Retsbetjent, der er bosat i en saadan By, er forpligtet til at modtage en saadan Beskikkelse. Bestillingen som Borgmester og Embedet som Byfoged ere ikke forenede ved nogen Lov, og der skal selvfølgelig ikke nogen særlig Lov til at adskille dem. Naar Justitsministeren har beskikket en Byfoged og Byskriver i Horsens, saa staaer den højtærede Indenrigsminister efter den bestaaende Lovgivning ganske frit over for det Spørgsmaal, om han vil beskikke denne Mand, den nu ankomne Retsembedsmand, til Byraadets Formand, til Borgmester, eller om han vil finde en anden. Og med Hensyn til det, som den højtærede Indenrigsminister mente, da han første Gang havde Ordet, at det vilde gøre særlige Vanskeligheder her med Hensyn til Magistratsforretninger, har jeg henvist til, at derom har Ministeriet resolveret straks efter Købstadkommunallovens Emanation. Den højtærede Minister finder stadig, at han ikke kan faa Dagsordenen til at passe til Motiveringen i Betænkningen. Jeg forstaaer dog ikke, at det kan have nogen særlig Vanskelighed. Vi sige, at for Øjeblikket er det Regeringen, der skal beskikke Byraadets Formand; det gik man ind paa i 1868 med meget store Betæneligheder i dette Ting, thi da Loven første Gang gik herfra op til Landstinget, var det vedtaget, at det blev Byraadet selv, der valgte sin Formand. Men man gik til sidst ind paa det andet som en foreløbig Ordning. Altsaa, det bestaaende Forhold er det, at Regeringen har Ret til at beskikke denne Formand. Men samtidig sige vi, at Udviklingen bør gaa i en anden Retning, i den Retning, at Byraadene selv vælge deres Formand. Dette er for Flertallet bestyrkende Motiv til ikke nu at oprette et ganske nyt Embede for den kongevalgte Borgmester i Horsens. Jeg synes, at disse to Ting falde helt godt i Traad med hinanden. Dagsordenen siger dernæst, at Embedet som Byfoged og Byskriver i Horsens vil blive omordnet ved Retsplejereformen. Vi sige det, fordi Regeringen i Lovforslagets Motiver argumenterer der ud fra, at Byfogden i Horsens har for meget at bestille. Vi sige, at Øjeblikket ikke er kommet til at forandre dette Forhold, f. Eks. ved at oprette et særligt Straffedommerembede, fordi Retsplejereformen staaer paa Dagsordenen, og naar den kommer, vil den væsentlig omordne Byfogedbestillingen i Horsens. Det

forekommer mig, at de to Afsnit, hvoraf Dagsordenen bestaar, ganske svare til Betænkningens Udvikling og i hvert Tilfælde ganske svare til det, som jeg vil foreslaa dette høje Ting at udtale, at vi ikke paa det nuværende Tidspunkt gaa hen og oprette et særligt Embede som Borgmester i Horsens

Indenrigsministeren (Bramsen): I Anledning af den ærede Ordførers (E. Sørensen) sidste Udtalelse vil jeg blot præcisere, at der er seks Byer her i Landet, som have en særlig Magistrat som en fra Byfogeden forskellig Person, medens i alle de andre Byer skal Byfogden tillige fungere som Magistrat. Det skal han i Henhold til Reglerne i gældende dansk Lov. Her tilsigtes altsaa ved denne Lovforandring at overføre disse Magistratsforretninger til en særlig Borgmester, medens Udvalget siger, at man meget godt kunde gøre det uden Lov. Det er en urigtig Paastand, og det er blot det, jeg har villet gøre opmærksom paa. Man kan ikke gaa den Vej, som er angiven i Udvalgets Betænkning, uden at komme i Strid med den bestaaende Lovgivning.

Ordføreren (E. Sørensen): Jeg skal paa ny henvise til den indenrigsministerielle Skrivelse af 1870. Der har det daværende Ministerium afgjort denne Sag og sagt, at Magistratsforretningerne vedkomme ikke de Borgmestre, som Købstadkommunalloven af 1868 har indført. Det er afgjort den Gang, og det have vi levet paa siden. I Allinge og Sandvig har den nuværende højtærede Minister jo haft Lejlighed til at udnævne Borgmester og udnævnt ham i Overensstemmelse med den ministerielle Skrivelse, at de Borgmestre, der udnævnes i Henhold til Købstadkommunalloven af 1868, ikke have disse Magistratsforretninger.

Indenrigsministeren (Bramsen): For Bornholms Vedkommende gælder det netop, at Købstadkommunalloven har særlige Regler. Hvad den indenrigsministerielle Skrivelse, som den ærede Ordfører (E. Sørensen) gentagne Gange har talt om, angaar, vil jeg derimod opstille Danske Lovs Fordring om, at hvor der ingen Borgmester og Raad, altsaa ingen Magistrat, findes, skal Byfogeden forrette, hvad Borgmester og Raad tilkommer. Den er fuldt saa god som den indenrigsministerielle Skrivelse, som den ærede Ordfører flere Gange har omtalt.